

opusdei.org

Audiència. Sant Agustí impulsa a confiar en Crist sempre viu

Audiència general, dimecres 16 de gener de 2008

26/02/2008

Estimats germans i germanes,

Avui, igual que dimecres passat, vull parlar del gran bisbe d'Hipona, sant Agustí. Quatre anys abans de morir, va voler nomenar successor. Així, el 26 de setembre de l'any 426 va reunir

el poble a la basílica de la Pau, a Hipona, per presentar als fidels qui havia designat per a aquesta missió. Va dir: «En aquesta vida tots som mortals, però per a cada persona l'últim dia d'aquesta vida és sempre incert. Tanmateix, en la infància s'espera arribar a l'adolescència; en l'adolescència, a la joventut; en la joventut, a l'edat adulta; en l'edat adulta, a l'edat madura; en l'edat madura, a la vellesa. Ningú no està segur que arribarà, però ho espera. La vellesa, ben al contrari, no té davant si un altre període en què poder esperar; la seva mateixa durada és incerta... Jo, per voluntat de Déu, vaig arribar a aquesta ciutat en el vigor de la meva vida; però ara la meva joventut ha passat i ja sóc vell» (Ep. 213, 1).

En aquest moment, sant Agustí va donar el nom del successor designat, el sacerdot Heràclit. L'assemblea va esclatar en un aplaudiment

d'aprovació repetint vint-i-tres vegades: «Donem gràcies a Déu! Lloem Crist!». Amb altres aclamacions, els fidels van aprovar, a més a més, allò que després va dir sant Agustí sobre els seus propòsits per al futur: volia dedicar els anys que li restaven a un estudi més intens de les Sagrades Escripures (cf. Ep. 213, 6).

De fet, en els quatre anys següents va dur a terme una activitat intel·lectual extraordinària: va escriure obres importants, va emprendre altres no menys rellevants, va mantenir debats públics amb els heretges — sempre cercava el diàleg—, va promoure la pau a les províncies africanes amenaçades per les tribus bàrbares del sud.

En aquest sentit va escriure al comte Dari, que havia anat a l'Àfrica per tractar de solucionar la disputa entre el comte Bonifaci i la cort imperial,

de la qual se n'aprofitaven les tribus dels moros per a les seves corregudes: «Acabar amb la guerra mitjançant la paraula, i cercar o mantenir la pau amb la pau i no amb la guerra, és un títol de glòria molt més gran que matar els homes amb l'espasa. Certament, fins i tot els qui combaten, si són bons, cerquen sens dubte la pau, però a costa de vessar sang. Tu, al contrari, has estat enviat precisament per impedir que hi hagi vessament de sang» (Ep. 229, 2).

Per desgràcia, l'esperança d'una pacificació dels territoris africans va quedar defraudada: el maig de l'any 429 els vàndals, convidats a l'Àfrica com a venjança pel mateix Bonifaci, van passar l'estret de Gibraltar i van penetrar a Mauritània. La invasió es va estendre ràpidament per les altres províncies africanes riques. Al maig o juny de l'any 430, «els destructors de l'imperi romà», com Posidi

qualifica aquests bàrbars (*Vida* , 30, 1), ja envoltaven Hipona, assetjant-la.

A la ciutat s'havia refugiat també Bonifaci, el qual, havent-se reconciliat massa tard amb la cort, tractava en va de barrar el pas als invasors. El biògraf Posidi descriu el dolor de sant Agustí: «Les llàgrimes eren, més que de costum, el seu pa dia i nit i, havent arribat ja al final de la vida, vivia la vellesa en l'amargor i en el dol més que els altres» (*Ibíd* , 28, 6). I explica: «Aquest home de Déu veia les matances i les destruccions de les ciutats; les cases destruïdes als camps i els habitants assassinats pels enemics o desplaçats; les esglésies sense sacerdots i ministres; les verges consagrades i els religiosos dispersos pertot arreu; entre ells, alguns havien defallit en les tortures, altres havien estat assassinats amb l'espasa, altres havien estat fets presoners, perduda la integritat de

l'ànima i del cos i fins i tot la fe, reduïts a una dolorosa i llarga esclavitud pels enemics» (ib., 28, 8).

Encara que era ancià i estava cansat, sant Agustí va romandre al peu del canó, conhortant-se a si mateix i als altres amb l'oració i amb la meditació dels misteriosos designis de la Providència. Respecte d'això, parlava de la "vellesa del món" —i en realitat aquell món romà era vell—; parlava d'aquella vellesa com ho havia fet ja alguns anys abans per consolar els refugiats procedents d'Itàlia, quan l'any 410 els gots d'Alaric van envair la ciutat de Roma.

En la vellesa —deia— abunden les xacres: tos, refredat, lleganyes, ansietat, esgotament. Però si el món envelleix, Crist és sempre jove. Per això, feia la invitació: «No rebutgis rejuvenir amb Crist, fins i tot en un món envellit. Ell et diu: "No temis, la teva joventut es renovarà com la de

l'àguila"» (cf. *Serm.* 81, 8). Per això el cristià no ha d'abatre's, fins i tot en situacions difícils, sinó que ha d'esforçar-se per ajudar als necessitats.

És el que el gran doctor suggereix responent al bisbe de Tiabe, Honorat, el qual li havia preguntat si, davant l'amenaça de les invasions bàrbares, un bisbe o un sacerdot o qualsevol home d'església podia fugir per salvar la vida: «Quan el perill és comú a tots, és a dir, per a bisbes, clergues i laics, els qui tenen necessitat dels altres no han de esser abandonats per aquells dels qui tenen necessitat. En aquest cas, tots han de refugiar-se en llocs segurs; però si alguns necessiten quedar-se, no els han d'abandonar els qui tenen el deure d'assistir-los amb el ministeri sagrat, de manera que o se salvin plegats o junts suportin les calamitats que el Pare de família vulgui que pateixin» (*Ep.* 228, 2). I

concloïa: «Aquesta és la prova suprema de la caritat» (*ib .*, 3). Com no reconèixer en aquestes paraules el missatge heroic que tants sacerdots, al llarg dels segles, han acollit i fet propi?

Mentrestant, la ciutat d'Hipona resistia. La casa-monestir de sant Agustí havia obert les portes per acollir els germans en l'episcopat que demanaven hospitalitat. Entre aquests hi era també Posidi, que havia estat el seu deixeble, el qual d'aquesta manera va poder deixar-nos el testimoni directe d'aquells últims i dramàtics dies.

«En el tercer mes d'aquell assetjament —narra— va jeure amb febre: era la seva última malaltia» (*Vida* , 29, 3). El sant ancià va aprofitar aquell moment, finalment lliure, per dedicar-se amb més intensitat a l'oració. Acostumava a dir que ningú, bisbe, religiós o laic,

per més irreprensible que pogués semblar la seva conducta, pot afrontar la mort sense una adequada penitència. Per aquest motiu, repetia contínuament entre llàgrimes els salms penitencials, que tantes vegades havia recitat amb el poble (cf. *ib.* , 31, 2).

Com més s'agreujava la malaltia, més necessitat sentia el bisbe moribund de soledat i d'oració: «Perquè ningú el molestés en el recolliment, uns deu dies abans d'abandonar el cos ens va demanar als presents que no deixéssim entrar ningú a l'habitació, a excepció dels moments en què els metges anaven a visitar-lo o quan li portaven el menjar. La seva voluntat es va complir escrupolosament i durant tot aquest temps ell es dedicava a l'oració» (*ib.* ., 31, 3). Va morir el 28 d'agost de l'any 430: el seu gran cor finalment va poder descansar en Déu.

«Per a la inhumació del seu cos — informa Posidi— es va oferir a Déu el sacrifici, a al qual assistirem, i després va ser sepultat» (*Vida* , 31, 5). El seu cos, en data incerta, va ser traslladat a Sardenya i, cap a l'any 725, a Pavia, a la basílica de Sant Pere al Cel d'Or, on descansa en l'actualitat. El seu primer biògraf dóna d'ell aquest judici conclusiu: «Va deixar a l'Església un clergat molt nombrós, així com monestirs d'homes i de dones plens de persones amb vot de continència sota l'obediència dels superiors, a més de biblioteques que contenien els llibres i discursos seus i d'altres sants, gràcies als quals es coneix quin ha estat per gràcia de Déu el seu mèrit i la seva grandesa a l'Església, i en els quals els fidels sempre el troben viu» (*Vida* , 31, 8).

És un judici que podem compartir: en els seus escrits també nosaltres el «trobem viu». Quan llegeixo els

escrits de sant Agustí no tinc la impressió que es tracti d'un home que va morir fa més o menys mil sis-cents anys, sinó que el sento com un home d'avui: un amic, un contemporani que em parla, que ens parla amb la seva fe saludable i actual.

En sant Agustí, que ens parla, que em parla a mi en els seus escrits, veiem l'actualitat permanent de la seva fe, de la fe que ve de Crist, Verb etern encarnat, Fill de Déu i Fill de l'home. I podem veure que aquesta fe no és d'ahir, encara que hagi estat predicada ahir; és sempre actual, perquè Crist és realment ahir, avui i per sempre. Ell és el camí, la veritat i la vida. D'aquesta manera sant Agustí ens impulsa a confiar en aquest Crist sempre viu i a trobar així el camí de la vida.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/article/audiencia-
sant-agusti-impulsa-a-confiar-en-crist-
sempre-viu/](https://opusdei.org/ca-es/article/audiencia-sant-agusti-impulsa-a-confiar-en-crist-sempre-viu/) (11/04/2026)